

ВАЊА КОВАЧЕВИЋ

ТРИ ПЕСМЕ

18. 09. 1932.

Кери, драга Кери
Моја највољенија
Одавно нисам причао са тобом
Моје речи су увек биле тешке
Речи пијанца су тешке сваком

Боже, толико је година прошло
А мени је још увек урезано у сећање твоје глатко колено
Папучице на малу пету
И свила коју си носила око врата

О моја драга Кери
Одувек си мирисала на љиљане
А ја на мошус и цигарете

Сећаш ли се касних ноћи проведених на обали мора?
Ја се сећам врло добро
Увек си волела оне плаве светиљке које су ти личиле на месечев срп

Шта живот учини од људи
Моја Кери
Због тебе сам се пропио
Све распродао
И нестао са лица земље

Сад сам оронули старац,
Који још ето
Живи

Говорили су ми људи мани се,
Она је хрпа костију
Које леже под звезданим небом
Но мени си и као таква најлепша

Младости моја
Волео сам те толико силно,
Ма шта волео, волим те и сада

Е моја Кери
Ја се нисам пуно променио,
Још увек пишем, дуван удишем и уздишем за тобом

Ниједна није оставила толики траг,
Толико среће и патње у истом трену,
А било их је,
Веруј било је жена

Још увек тражим на некој другој
Смарагдне очи бисерног сјаја
Али истина је да их наћи нећу

Донео сам ти букет свежих ружа
Надам се да их улични пси неће растргати до јутра
Као што је мене живот растргао

Дижем ову чашу
Овде и сада
У граду мртвих
И испијам је за тебе, за нас
За нашу нерођену децу
И наш поновни сусрет
Који ће доћи ускоро
Осећам то у костима

НЕДЕЉА

Недеља
Отежано и споро се кроји
Пуна мекоће и бескраја
Чини се да у месту стоји
Ко снег на врховима Хималаја

Ветра нема,
заставе на школама чуче
Човек, гдекоји
Тек ту и тамо се провуче

Волим ту недељу трому
И онај осећај, знате,
Где трпезу пуну разних јела
Од баке ваше ви имате

С ноге на ногу она се креће
Идем за њом, дрворед гледам
Миришем, осећам, свему се предам
Недељом влада опијум среће

А тај опијум уме да се меша
Са печеним хлебом и са чудним миром
Мирисом књига, опранога веша
Јабукама, бундевом и жиром

Само недељом могу да видим
Све моје претке како ме гледе
Машу са плочника и у миру седе
Док се ја, мала, од погледа стидим

Само тада могу баш да замиришу
Кифлице које се одавно не праве
Замирише мир као пред кишу
Замирише свећа са сеоске славе

Сама стојим тромо на плочнику града
Гледам на високи црквени сат
Док ноћ над градом полако пада
Негде у даљини одзвања бат

И дишем дубоко, месецу се клањам
Одлазим на починак у свој мали стан
Безуспешно да избегнем сањам
Ту збрку што носи већ сутрашњи дан

ГРАД

Дошла сам у град
Носио је име Содома
Блуд, жудња и ја
Корачали смо скупа

Желела сам да побегнем
У мрак, у сенку
Али овај град није имао хлада
Све се огољено пржило на сунцу

Гушила сам се
Покушала сам у грло
Да заријем нокте
Али ни то није помогло

Посматрала сам нечујно
Људе тога града
Чинило се као да носе
Сву бол света са собом

Бес је кидао њихова лица
Осетила сам страх
Рекла сам „бежи”
Али ме ноге нису слушале

Кораци су ме одвели до огледала
Погледала сам га
У њему је све изгледало нормално
Све осим мене, ја сам личила на авет